

NEMERE ISTVÁN

IDŐTÖRÉS

adamo books kiadó

Nemere István
Időtorés

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN: 978-615-5151-71-2

Tartalomjegyzék

1. fejezet	4
2. fejezet	22
3. fejezet	44
4. fejezet	72
5. fejezet	89
6. fejezet	122
7. fejezet	148
8. fejezet	171
9. fejezet	183
10. fejezet	203

2.

Leugrottunk a mezőre. Gurov lebegésben tartotta a gépet, csend volt. A gravitációs hajtómű hangtalanul dolgozott.

A csillagok fénye halványabbnak tűnt. De nem volt időm nézegetni őket, térdig merültünk a fűbe, a lábam alá kellett nézennem. Gurov kiszólt az ajtón:

- A legközelebbi városka tizenegy kilométerre, nyugatra van. Itt nem messze találnak egy utat, ha szükségük lenne rá... És ne felejtsem el értesíteni a belépés időpontjáról, Medina!

- Nem felejttem el - intettem. Gurov becsukta a kijárat nyílást. Alig léptem odébb, a jármű felemelkedett a levegőbe. A félhomályban nem sokáig láthattuk lapos koronghoz hasonló testét. Eltávolodva tőlünk egyszer csak remegni kezdtek a kontúrjai, majd szétfolyt a levegőben, eltűnt. Gurov átlépte a *limes temporit*, az időhatárt, és vele együtt a teret is.

Beleszagoltam a levegőbe. A gyepek egészen más illata volt, mint ugyanezen a helyen - ezerötvenkét évvel később.

- Mit szólsz a fű szagához? - kérdeztem.

Barax a környéket kémlelte. Tudtam, hogy igénybe vette infravörös éjjeli nézőkékjét is. Semmi nyugtalanítót nem láthatott, mert így válaszolt:

- Semmilyen, emberre káros gázkeveréket nem tapasztalok.

- A fenébe is, nem gázokról van szó - mérgeződtem, de eszembe jutott, meddő vita lenne ez. Baraxszal aligha lehet olyan költői dolgokról tárgyalni, mint a fű vagy a virágok illata.

- Hogyan közelítsük meg a célt? - kérdezte a társam.

Belőlem még nem múlt el az illatok miatt rám tört költőies hangulat:

- Szép ez az éjszaka, és az az egy órácska, amit megtakaríthatnánk, úgysem sokat számít. Menjünk inkább gyalog.

Elindultunk észak felé, aztán nyugatra fordultunk. A mezőn elég sötét volt, lassan haladtunk. Hamarosan elértük a Gurov által említett utat, és ott végre jobban láttunk. Az út szürke szalagja világosabb volt a környéknél. Lépteink kopogtak a néptelen vidéken. Itt most nem kiabáltak a madarak. Erdőt sem láttam, bár lehet, hogy távolabb a dombokon fák is nőttek. Gurov térképén dombokat láttam.

Szótlanul mentünk vagy húsz percig, aztán megszólalt Barax:

– Szerinted milyen esélyei vannak Kilyosnak?

– Inkább azt kérdezd, nekünk mekkorák az esélyeink arra, hogy megtaláljuk, elkapjuk, és visszavigyük – feleltem aggódva. Magam sem tudom, miért, de némi nyugtalanság költözött belém. Az éjszaka – ez a *múltbéli* éjszaka – ismeretlen veszélyeket rejthetett. Szerencsére mindez röpké, pillanatnyi hangulat volt csupán, hamar elmúlt.

Fél órával később fényeket pillantottunk meg. Helyi idő szerint hajnali négy óra lehetett. Fehér falú házak tűntek fel az út mellett. Egy falu volt – óvatosan közeledtünk. A házak között nem láttunk embereket. Ám a központi kis térség előtt, ahol egy tornyos ház emelkedett, lámpafénynél néhány férfi üldögélt a fal tövében.

Tudtam, hogy a tornyos épületet „templomnak” nevezik.

– Menjünk oda hozzájuk – javasoltam.

Barax – éreztem – nem lelkesedett az ötletért, de engedelmesen követett. Nem tehetett mást, én voltam kis expedíciónk parancsnoka.

Lépteink neszére a férfiak felálltak, és nyugtalanul figyeltek. A lámpák fényébe érve begomboltam zakómat és igyekeztem nyájasan mosolyogni:

– Jó reggelt, emberek!

Ezek voltak első szavaim 1992-ben. Különféle feladatok elvégzésére többször jártam már a múltban, javarészt spanyol nyelvterületen, de 1992-ben még nem voltam. Igaz, első

pillantásra ez a kor sem különbözött az ötvenes és a hetvenes évektől, amelyeket már ismertem tapasztalatból.

– Jó reggelt – mormolták amazok kelletlenül, bizalmatlanul. Sötét szempárok pihentek arcunkon, ruhánkon. Igyekeztem fesztelenül, természetesen viselkedni.

– Elromlott az autónk, néhány kilométerre innen... Külföldiek vagyunk. – ezzel egyben megmagyaráztam nyilván nem tökéletes kiejtésemet is. – Szeretnék eljutni Bolivarba. Vagy legalább valamilyen kisebb városba, ha van ilyen a környéken.

Hallgattak.

– Ha lehetne egy kocsit bérelni... – folytattam, de akkor eszembe jutott a pénzköteg, amit Gurov adott, és gyorsan hozzátettem: – Természetesen jól megfizetnék.

A férfiak összenéztek, egyikük megszólalt:

– Hát, megpróbáljuk elintézni. Várjanak itt, señores.

Elmentek, mindnyájan együtt, ugyanabba az irányba. Barax hallgatott, én sem szóltam. Az üvegbe zárt villanylámpa rezzenéstelen, sárga fényt árasztott. Kelet felől még alig észrevehetően terjedt a homályos, szürke fény az égbolton. Hajnalodott.

Aztán néhány hangos szót hallottunk a házak közti sötétségből, majd hirtelen négy egyforma ruhás, bajuszos férfi bukkant fel. Mielőtt mozdulhattunk volna, körülfogtak bennünket. Azonnal láttuk, hogy nem az előbbi parasztok tértek vissza. Ezek háromszög alakú, fekete dobozt viseltek az övükön, jobboldalt. „Fegyveresek” – futott át az agyamon, és megértettem, hogy egyforma öltözetük: egyenruha. Vagyis a férfiak valamilyen fegyveres testülethez tartoznak.

– Álljanak a falhoz és ne mozduljanak! – kiáltotta egyikük. Eszünkbe sem jutott mozdulni. De a falhoz sem álltunk. Az a férfi, amelyik kiáltott, elém lépett:

– Nem hallotta a parancsot?

– Ön parancsolgat nekem? – csodálkoztam. Hiába no, az ember akkor sem tudja magát átállítani percek alatt, ha ez a szakmája és jól ismeri a korok közti különbségeket. Túl sokáig voltam a valódi időmben, és most a régi kor viszonyaihoz nem tudtam azonnal alkalmazkodni. Másodperceken belül meggyőződhettem róla, hogy mennyire fontos a gyors „átállítás”.

Mert akkor valami történt.

Később, ha visszagondoltam arra a percre, először mindig a térdemből felkúszó, jeges csodálkozásra emlékeztem. A zsigereimbe, a mellkasomba álló görcsre.

Egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy ilyesmi megtörténhet. Hogy éppen velem esett meg...

Az a férfi megütött.

Tenyérével az arcomba csapott. Meginogtam – de nem az ütéstől. Bambán álltam a másodperc törtrészéig – még mindig nem értettem, mi történt. A kor, amelyben éltem, rég nem ismerte már ezt a dolgot. Századok telhettek el, és soha ember nem emelt kezét emberre...

De az események szédületes gyorsasággal peregtek tovább. Barax az ütést látva késedelem nélkül cselekedett. Hiszen az ő feladata volt, hogy engem megvédjen. Ezt sulykolták belé a GALPOL-nál... Két test zuhant a földre, Barax máris a harmadikhoz ugrott. Én végre magamhoz tértem, megragadtam a férfit, aki megütött, és „otthon” ezerszer gyakorolt csellel dobtam testét a földre. Nem vigyáztam kellőképpen, a feje előbb koppant a kövezetre, mint teste többi része... Elájult.

Csak akkor jutott eszembe, hogy kényelmesebb és számomra veszélytelenebb módon is elkábíthattam volna. De úgy látszik, az ütés bennem is ősi ösztönöket szabadított fel, amelyek létéről talán nem is tudtam. Saját kezemmel, saját testem erejével akartam *visszaadni* az ütést...

Barax közben elkábította a harmadikat is, mielőtt az előránthatta volna a fegyverét. Fellélegeztem, de még mindig értetlenül álltam.

- Mennydörgős mennykő! - kiáltotta Barax kedvenc szólásmondását, amit mellesleg tőlem tanult el. - Mi volt ez?...

- Tudja a fene - feleltem ostobán. - Megáll az ész!

- Mi az, hagy „fene”? - érdeklődött Barax.

- Nyelvi fordulat - magyaráztam, és hirtelen tudatosítottam magamban a helyzet fonákságát. Itt állunk négy ájult egyenruhás között és a korabeli szóhasználatról beszélünk, miközben a helyzet igen veszélyes.

- Lehet, hogy többen is vannak errefelé az egyforma ruhások - mondta Barax. Nagyon gyakran előfordult, hogy ugyanakkor ugyanarra gondoltunk, és ez nem is volt véletlen.

- Menjünk innen - javasoltam. Barax szótlanul elindult. Hátranéztem. A templom fehér tornyán megcsillant a kereszt. Közeledik a nappal, az első hajnali fény már itt van fölöttünk. A falusiakat sehol sem láttam.

- Ezeket *rendőröknek* hívják - magyaráztam Baraxnak, amikor ismét a néptelen úton ballagtunk. - A közrendre ügyelnek.

- Azért ütöttek meg téged? - kérdezte társam értetlenül. Erre nem tudtam felelni, hát inkább néhány homályos mondattal utaltam rá, hogy régen a brutalitás gyakran hozzátartozott a rend fenntartásához.

Belelendültem, és élvezettel magyaráztam ezt-azt a társamnak, aki még sohasem járt ebben a korban. A nyelvet ő is ismerte, de - mint mindig - most is csak egyetlen célból jött velem: hogy engem megvédjen, ha nagyobb bajba kerülnék.

Arról viszont megfeledkeztem, hogy Baraxnak kristálytisza logikája van, és nem tért napirendre az iménti incidens fölött. Makacsul a rendőrökre terelte a szót ismét:

- Nem tudtak rólunk semmit. A parasztok elmondhatták nekik, hogy két idegen érkezett. Ennyi és nem több információ állt

rendelkezésükre, amikor odajöttek hozzánk. Mégis azonnal körülvettek és ellenségnek tekintettek bennünket. Ráadásul az az ütés...

– No, igen – tapogattam az arcomat. – Az egy kicsit meglepő volt.

Barax nem szólt többet, de éreztem, hogy csodálkozik. Egyre világosabb lett. Távoli dombok merültek fel a homályból, az égen fehér báránnyelűket láttunk. Enyhe szellő lobogtatta a hajamat, és most újra éreztem a napégette fű illatát. Aztán jobbról egy magányos házat pillantottunk meg, tehenek bögték, és egy férfi számunkra szokatlan alakú alumínium tartályokat rakott fel egy kis teherautóra.

Barax hátramaradt, én pedig közelebb mentem és szóba elegyedtem a férfival.

– Loria itt van a közelben, az egy kisváros – mondta. – Éppen oda készülök, beviszem a tejet. Üljenek fel a platóra.

– Nem kívánom ingyen. – ezt az igen hasznos nyelvi fordulatot már előző útjaimon is sikerrel alkalmaztam. Ezúttal sem volt másképpen, a férfi elégedett arckifejezéssel tette el a bankjegyet. Intettem Baraxnak, és egy perccel később már Loria felé robogtunk az autón.

Loriában a korai óra ellenére már sokan jártak az utcákon. A város szélén befelé igyekvő szamaras kordékat kerültünk el, zöldséget meg gyümölcsöt szállítottak befelé. A piactéren nagy nyüzsgést láttunk. A templom toronyórája megkondult, a hajnalból észrevétlenül reggel lett. Feljött a nap.

Egy percre elkapott az a furcsa érzés, amit már máskor is éreztem a múltban járva, inkognitóm izgatott, szinte a bőrömön vibrált a feszültség, a „régiek” arcát kémleltem, és magamban csodálkozva kérdeztem: „Hát nem látjátok, hogy én máshonnan jöttem, hogy másféle vagyok, mint ti?”

Leugrottunk a kocsiról, a környéket figyeltem: nem vagyunk gyanúsak?... De az emberek alig vetettek ránk üggyet. Áruikat kínálták a kosarakkal érkező, fürkésző tekintetű nőknek, legyeket

hessegettek, halat csomagoltak papírba, kiabáltak. Targoncakerekek nyikorogtak, szamarak bögtek, néhány suhanc motorokon száguldozott fel-alá. Egy kereskedő nagy robajjal tolt fel boltajtaja redőnyét, a közeli kávéházból akkor tették ki a kis teraszra az apró asztalokat. Mivel még egyetlen vendég sem volt, gyorsan odamentünk és leültünk.

A tulajdonos – nagydarab, szőrös karú férfi, kopaszodó fejjel – szolgálatkészen érdeklődött, mit hozzon. Forró kávé és valami süteményt kértem – emlékezetem szerint ezen az éghajlaton és ebben a napszakban ez 1992-ben nem lephette meg a bennszülötteket. Rendben is volt a dolog, ám akkor a vendéglős Baraxhoz fordult:

– És az úrnak mit hozhatok?

Egy percre megpróbáltam az itteniek szemével nézni kíséremet. Mit látnak belőle, milyenek láthatják őt? Magas, széles vállú, rózsaszín arcú férfinak tűnik, zakója alól kidagadó izmokkal. Szürke szemek, szinte mindig mozdulatlan arc, megfontolt járás... Egy szerényen öltözött, erős testalkatú férfi. Még az is előfordulhat, hogy megtetszik egy nőnek. No, abból, lenne csak bonyodalom!... Hiszen harmincöt évesnek látszik, és talán *mai* – tehát huszadik századi – szemmel nézve egyáltalán nem üt el az itteniektől. Senki sem gyaníthatja, mennyire *idegen* – velem együtt.

– Én is kérek egy kávé – mondta Barax a vendéglősnek.

– Nekem lenne még néhány kérdésem. Nem kívánom ingyen – használtam ismét a sokat jelentő mondatot. Így aztán mire kiittam a forró-keserű kávé, megtudtuk, hogy a templom mögött lakó Juarez nevezetű polgár szokott autót bérbe adni idegeneknek, de van rendszeres autóbusz közlekedés is Loria és a főváros között. Az első busz tizenegykor, a második délután háromkor indul. Vonat errefelé nincs.

Mivel furcsa és váratlan ittlétünket valahogy indokolnom kellett a kisvárosban, a vendéglősnek is elmondtam a mesét elromlott

autónkról. A férfi megértően bólogatott és eltette a bankjegyeket. Akkor eszembe jutott még valami: Lipp Kilyos nyomán a GALPOL emberei néhány nappal ezelőtt ezen a környéken jártak. Lehet, hogy errefelé azóta ismét látták a szökevényt? Előhúztam a kétdimenziós fekete-fehér fényképet és a vendéglős elé tartottam:

– Véletlenül nem ismeri ezt az urat?

Amaz nagyon furcsán reagált. Dülledt szemekkel nézte a képet, majd gyorsan sarkon fordult és besietett az épületbe. Barax meg én összenéztünk, értetlenül. Vártunk egy ideig, de hiába, a férfi többé nem mutatkozott. Vállat vontam és intettem társamnak: menjünk. A legszükségesebb információknak már a birtokában voltunk.

– Ha sikerül autót bérelnünk, jó. Ha nem, hát elmegyünk busszal – mondtam.

Barax szokása szerint hallgatott. A tervezés, az utasítások, az akciók kigondolása az én feladatom volt. Ő csak a végrehajtásban segédkezett, mint eddig már oly sok közös küldetésünk alatt. Persze, a rendkívüli analízáló képességére más esetekben is számíthattam.

A tér szélén megint parasztokkal találkoztunk. Közülük többen kecskéket tereltek. Egy színes ruhás, nagyon barna arcú nő összetekert szőnyeget vitt a vállán. Nagy szemű gyerekek szaladtak el mellettünk.

Megkerültük a templomot. Egy kis mellékutcába jutottunk. Hihetetlenül sovány öreg férfi támasztotta a falat, odaléptem hozzá:

– Hol lakik señor Juarez?

Csak a fejével intett: arra. Megint előhúztam a fényképet.

– Ismeri?

Az öreg előbb a képre, aztán rám sandított. Majd lehajtotta a fejét, köpött egyet és gyorsan elment. Ezen ismét meglepődtem. Barax viszont máson csodálkozott:

- Mennydörgős mennykő! Mi repült ki a szájából?
- Nyál. Ezt a cselekvést köpésnek nevezték – magyaráztam.
- Sohasem láttam ilyesmit – rázta a fejét.
- Én is csak itt, a múltban. No, gyere.

Az egyik kapu fölött tábla lógott. A ráfestett fekete gumiabroncs és a csavarkulcs javítóműhelyre célzott. Visszaemlékeztem tanulmányaimra: tizenhét évvel ezelőtt az egyetem történelem szakán egy teljes félévet szenteltek a huszadik századi jelrendszereknek. Feliratok, rövidítések, információs és tiltó táblák, no és a közlekedési jelek!... Bizony, nem volt ez egyszerű tantárgy, de most legalább hasznát vettem. Nem úgy, mint a szupermodern kriminalisztikai laboratóriumi eljárásoknak szentelt későbbi tanulmányoknak, amelyek az én szakmámban teljesen feleslegesnek bizonyultak. Nem is tudom, miért erőltette őket a galaktikus rendőrség; az időosztálynak soha nem volt szüksége hipermodern laboratóriumokra.

Így filozofáltam, miközben beléptünk a tágas, minden oldalról falakkal körülvett udvarra. Néhány szétszedett, vagy kerekeitől megfosztott autó állt rámpákon és bakokon, két olajos ruhás fiatalember sürgött-forgott körülöttük. Kérdésekre egy ajtóra mutattak:

- Ott a főnök.

Bementem, Barax óvatosan a küszöbön maradt. Meglepetésemre egy fiatal nőt találtam az irodahelyiségben. Éppen az írógépet pötyögtette. A sarokban álló kis táskarádióból kellemes zene szólt. Az ablakon meleg, sárgás fény áradt be, a barna bútorok és a fehér falak otthonosan fürödtek ebben a fényben. A lány feje körül is meg-meglebbent a fényfüggöny. Hosszú fekete haja a vállát verte, napbarnított arcán mosoly csillant:

- Jó napot, uram, parancsol?

Elmondtam, mi járatban vagyunk. A lány komolyan, mégis, szája szegletében enyhe mosollyal hallgatta, majd így szólt:

– Juarez lánya vagyok. Az apám rögtön jön. Ami a kölcsönautót illeti, apám csak helybelieknek szokott adni, akiket ismer, és akik biztosan vissza is hozzák... Önök pedig többszörösen idegenek.

– Csakugyan, külföldiek vagyunk – ismertem be. Világos volt, hogy kiejtésem és beszédmodorom még sok kívánnivalót hagy maga után. E kor szülöttei tehát gyakran észreveszik a másféle viselkedést is. Talán túl udvarias vagyok? A közeljövőben ezt figyelembe kell vennem.

– Ebben az esetben hajlandók vagyunk a szokásosnál nagyobb összeget fizetni a bérlemény fejében...

– Inkább vontassuk be az önök elromlott kocsiját. Míg apám és emberei megjavítják, önök elvihetik a kölcsönkocsit. Hol hagyták az autót?

Ez a megoldás – érthetően – nem nyerte el tetszésemet. Szerencsére egy másik ajtón belépett Juarez, ötven körüli alacsony, csodálkozó arcú férfi volt.

– Mi történt, Estrella?

A lány gyorsan pergő nyelvvel magyarázta a helyzetet, én meg közben azon töprengtem, hogyan kerüljünk ki a csávából. Már-már hajlottam arra, hogy mégis megvárjuk az autóbust, amikor Barax bejött.

– Egyenruhások. Elállták a kaput – mondta a mi nyelvünkön, minden idegesség nélkül. Ezt becsültem benne, bár tulajdonképpen nem szerzett tehetsége volt. Közben véletlenül Estrellára pillantottam. A lány az ajtón át meglátta a közelgő rendőröket, és ugyanabban a másodpercben olyan rémület ült a szemében, hogy azonnal tudtam: a Juarez családnak alighanem sok félnivalója van a hatóságoktól. De akkor nem volt időm ezen töprengeni. Három fegyveres férfi állt az ajtóban. Barax mellém húzódott.

– Jó napot, hadnagy úr – hajlongott Juarez. Éreztem az agyából sugárzó gyűlöletet... és félelmet is. Kicsit reszkető hangon kérdezte: – Mi járatban vannak?

– Ezt a két urat keressük – mutatott rám a tiszt, akit Juarez „hadnagy” szólított.

– Mit követtünk el? – érdeklődtem, és igyekeztem fesztelenül viselkedni. Régebbi útjaimon is nemegyszer kivágtam magamat azzal, hogy fölényesen „vettem a kanyarokat”. Ez a szólás ugyancsak a huszonegyedik század elején keletkezett, én azonban gondolatban most és itt alkalmaztam.

Agyamban megéreztem Barax figyelmeztetését:

„Rosszakarát sugárzik belőlük.”

Akkor már én is éreztem halványan, amit társam bioműszerei révén érzékelt kiáradni a rendőrök agyából. Társam a megszokott és ezerszer begyakorolt módon telepatikusan sugározta felém ezt a hírt, én azonban elhatároztam, hogy nyugodt leszek, bármi is történjék. Nem veszíthetem el az önuralmam, mint az éjjel...

– Lehet, hogy semmit. – a hadnagy fiatal volt és ellenszenves. Apró fekete malacszemét le nem vette rólam. Azonnal érezte, hogy Barax csak hallgatag társ, hogy én vagyok a főnök, tehát az ő lehetséges ellenfele. – Mindenesetre igazolják magukat.

Észrevettem, hogy közben az egyik társa az ablak és a lakásba vezető ajtó közé áll, a másik el nem mozdult a bejárattól.

Átadtuk az útleveleinket. A hadnagy kinyitotta és szemlélte őket, de rögtön láttam: nem érdekli a tartalmuk. Ravasz kis szemével többször is az arcunkat kémlelte. Sejtettem, hogy valami más lehet a baj. Az útleveleket egy hirtelen mozdulattal zsebre vágta:

– Jelentést kaptam, hogy önök egy fényképet mutogatnak az embereknek. Megnézhetnék mi is? – majdnem elolvadt a fölényes gúnytól, de nem ijedtem meg tőle. Készségesen előhúztam a fényképet:

– Ezt az embert keressük – mondtam.

Estrella ott állt mellettem. Ő is látta a képet – de én a hadnagyot figyeltem. Megfeszült a gerince. A tekintete egy pillanatra elbutult, hülyén nézett maga elé, aztán felordított:

– Letartóztatni őket!

Az emberei fegyvert rántva mellénk ugrottak. Mire felocsúdtam, csuklóimat összebilincseltek.

– Támadunk? – kérdezte Barax a mi nyelvünkön.

– Nem! – feleltem. Nem féltem ezektől a fegyveresektől. Később is lesz időnk megtámadni őket. Jobb, arra alkalmasabb pillanatban, amikor régies, lőporműködésű fegyvereiket nem fogják éppen ránk szegezni... A dolog némileg mulattatott is, szerettem volna a malacszeműt még egy párszor felidegesíteni, mielőtt végleg búcsút veszünk tőle...

Barax belenyugodott a döntésembe. Nem tehetett mást. A rendőrök kilökdöstek bennünket az udvarra. Egy nyitott zöld terepjáró autóba ültünk, és egy perccel később a kocsi a főtéren, egy emeletes sárga ház előtt fékezett.

Ez volt a rendőrség helyi központja.

Egy folyosón kellett várakoznunk, de nem sokáig. Közben a rendőrök ránk szegezett fegyverrel álltak, tisztos távolban tőlünk. Aztán a hadnagy kinézett az ajtón:

– Maga! – intett Baraxnak. – Jöjjön be.

Barax rám pillantott. Két vastag karja furcsán festett a vékony fémbilincsekkel a csukló körül. Tudtam: különösebb erőfeszítés nélkül letéphetné őket.

– Menjek? – kérdezte.

– Menj.

– Ha baj lesz, adj jelt – felelte flegmán, és követte a hadnagyot. Én tovább támasztottam a falat. A folyosó túlsó végén helybeli férfiak és nők álltak, megismertem őket a ruházatukról. A fal tövében álltak, de őket senki sem őrizte. Biztosan valamilyen ügyet intéztek.

A hadnagy persze semmire sem ment Baraxszal; társam egyetlen kérdésre sem válaszolt. Hát a tiszt hamarosan kiszólt nekem is:

– Jöjjön be.

Még két rendőr volt a szobában és egy vékony, idősebb, írnokféle férfi görnyedt egy írógép fölé. A falon a környék térképe, néhány szekrény, asztal telefontal, papírokkal. Az ablakon vastag fémrács.

Barax a szoba közepén állt. „Minden rendben” – sugározta felém, ismét telepatikus úton. Nyugodtan álltam melléje.

– Szóval maguk azok a madárkák – vigyorgott a hadnagy. Nagyon ellenszenves volt az arca.

– Madárkák? – kérdeztem értetlenül.

– Akik az éjjel a szomszéd faluban megtámadták a rendőröket...

Gyorsan ideért az eset híre, futott át az agyamon. Túl gyorsan... Barax körülpillantott. A szökés esélyeit latolgatta. Tudtam, hogy néhány másodperc alatt végezhetnék ezzel a négy rendőrrel is, akárcsak az elmúlt éjjel amazokkal – de valahogy elegendő volt az örökös konfliktusokból. Hiszen a GALPOL-nál a lelkemre kötötték, hogy a lehető legkisebb feltűnést sem szabad keltenünk. Márpedig a mi újabb rendőrellenes akciónk túlságosan is ellenünk fordítaná a hatóságokat, ez pedig nem állt érdekünkben. Az időrendőrnek jó színésznek is kell lennie, jutott eszembe az egyik régi oktatónk mondása. Szívesen eljátszottam volna a naiv idegen szerepét...

– Az a rendőr ok nélkül megütött – mondtam.

Ha azt hittem, hogy a magyarázat kielégíti a hadnagyot, hát tévedtem. Disznószemében rosszindulat tüzelt:

– Maga kezét emelt a törvény képviselőjére?

– Fordítva történt. Ő emelt kezét rám.

Csak legyintett, az asztalról felvette a fényképet:

– Tudja, ki ez az ember?

– Tudom – feleltem az igazságnak megfelelően.

– Miért keresik őt?

– Az a mi dolgunk.

Hosszan, fenyegetően nézett ránk sötét szemöldöke alól. Aztán suttogott az egyik emberével, majd... Ördögi vigyor jelent meg az

arcán, a keze ökölbe szorult.

Már felkészültem rá, hogy mégis verekedés lesz a dologból. Akkor pedig elkábítjuk majd az összes rendőrt. Egyik időtörés a másikat követné, vigyáznunk kell... De a malacszeműnek más jutott az eszébe, komoran intett embereinek:

– Majd a különleges alakulat kiszedi belőlük, amit kell. Vigyétek őket a fogdába.

Barax rámnézett. „Most?” – kérdezte a tekintete; a szökésre gondolt. Csak a fejemet ráztam és elindultam az örök között.

A fogda egy jókora terem volt: az egyik oldalát fal helyett mennyezetig érő ráccsal látták el. Barax és én nagyon csodálkoztunk, a látvány középkori börtönökre emlékeztetett, amiket csak történelmi filmekben láttunk. A teremben férfiak és nők, öregek és fiatalok álltak. A nagy rács kezdetben megdöbbsentett, de hamar hozzászoktam. Barax a maga flegma modorával lépett be a foglyok közé, úgy tett, mintha semmi sem érdekelné. De, tudtam, hogy rejtett módon, a maga különleges eszközeivel alaposan szemügyre vesz mindent és mindenkit.

Én viszont nem nagyon törődtem sorstársainkkal. A rácsnak vetett háttal gondolataimba merültem. Megdörzsöltem a csuklómat – a bilincseket levették rólunk –, és eszembe jutott, hogy küldetésünk nem a legjobban indult. Így mondaná a főnök is. Már az első órában összeütközésbe kerültünk a szóban forgó földrajzi terület politikai hatóságával, a belépés után öt órával pedig ugyanaz a hatóság már börtönbe is zárt bennünket. Kilátásaink nem a legkedvezőbbek, de azért nem szabad elveszítenem velem született optimizmusomat – gondoltam.

Egy szakállas fiatalember lépett kettőnk közé – a rács túloldalán csupán egyetlen rendőr üldögélt egy széken. Az innenső oldalon voltunk vagy húszan, két tarka ruhás nő fojtott hangon veszekedett. A szakállas halkan szólt:

– Miért kerültetek be, testvérek?

A megszólítás kis tűnődésre késztetett. Ám a férfinak nagyon őszinte tekintete volt.

– Jóakarát sugárzik belőle – mondta Barax a mi nyelvünkön, nyilván azért, hogy megnyugtasson.

– Juarez úrtól akartunk autót bérelni. Odajöttek a rendőrök. Tulajdonképpen nem is tudom, mit akarnak tőlünk.

– Remélem, nem Juarez köpött be benneteket? – kérdezte a szakállas elkomorodva.

– Nem hiszem. Ismered Juarezéket? – kérdeztem ugyanolyan könnyed hanghordozással, bár tíz-egynéhány évvel voltam nála idősebb.

– A lányuk, Estrella, a menyasszonyom – mondta, és az arca elkomorodott.

– És te miért vagy itt? – kérdeztem kíváncsian. A szakállas körülnézett. Senki sem figyelt ránk. A fogda lakói élénk és egyre zajosabb beszélgetésbe merültek. A férfi ennek ellenére közelebb hajolt, hogy csak én halljam:

– Azzal gyanúsítanak, hogy tagja vagyok a Frontnak.

– A... micsodának?

Furcsállva nézett rám:

– Nem tudod, mi az a Front?

– Idegenek vagyunk itt. Külföldiek – magyaráztam. A szemében felcsillant valami aggodás, hát hozzátettem: – Ne beszélj róla, ha nem akarsz.

Hallgatott. Egy keskeny ablakon beszűrődő fénysugár vándorolt lassan a falon, a fekete hajú fejek fölött. Barax a rácsot tapogatta figyelmesen...

Persze jól tudtam, mi az a Front. Felkészültem ebből is. De egyelőre úgy kellett tennem, mintha csakugyan idegenek lennénk, akik szinte semmiről sem rendelkeznek elég információval. Ez a magatartás – reméltem – a későbbiek folyamán még előnyös lehet a számunkra.

- No jó - mondta hirtelen elszánással az ismeretlen. - Engem Lorenzónak hívnak és itt lakom Loriában. Estrellát gyerekkoromtól ismerem. A Frontba tavaly kerültem be. Sofőr vagyok, teherautóval járok be Bolivarba, fuvarozok... Tegnap este a Front itteni emberei találkoztak egy illegális gyűlésen. Én is ott voltam. De valaki beköpött bennünket, és a rendőrök rajtunk ütöttek...

- Ezek között vannak a társaid is? - intettem a rács innenső oldalán zajongó tömegre.

- Nincsenek. A rendőröknek csak négyünket sikerült letartóztatni. A másik hármat hajnalban Bolivarba vitték, a titkosrendőrség főhadiszállására.

A hangjából most rettegést éreztem.

- És veled mi lesz?

- A következő szállítmánnyal visznek engem is.

- Szállítmánnyal?

- Persze. Mit gondolsz, titeket is itt fognak vallasni ezek a bugrisok? Ugyan! A politikaiakat, meg a külföldieket mindig Bolivarba viszik. Innen egyszerre csak hármat, mert ennyi fér az autóba. Az itteni rendőrparancsnoknak nincs túl sok embere. Most arra vár, hogy visszajöjjenek a hajnalban elment emberei és a rabszállító autó. Akkor aztán visznek engem, meg biztosan titeket is.

Barax közben mozdulatlanul állt, de én tudtam: figyel. Csodálatosan finom érzékszervei révén egész idő alatt pontosan tudta, hogy a körülöttünk álló emberek milyen hangulatban vannak, jelentenek-e veszélyt számunkra, vagy forralnak-e valamit. És mivel Barax nyugodt volt, hát én is fesztelenül társaloghattam Lorenzóval.

- Nektek, idegeneknek, fogalmatok sem lehet róla; milyen kegyetlen diktatúrában élünk itt. Az egész ország egyetlen hatalmas börtön.

A mondatok – közhelyek voltak. Ez alighanem az arcomra volt írva, mert még Lorenzo is észrevette:

– Ezek csak szavak, tudom... De gondolj csak bele: ha ez egy demokratikus, normális ország lenne, akkor a rendőrség nem viselkedne velünk szemben úgy, ahogyan viselkedik...

Ezzel érzékeny húrt pendített meg bennem, eszembe jutott az éjszakai incidens. Ugyanakkor arra is felfigyeltem, hogy a fiatalember elég választékosan beszél. Mit is mondott – hogy sofőr?

– Tényleg sofőr vagy, Lorenzo?

Megértette a kérdés okát, halványan elmosolyodott:

– A szüleim annak idején összegyűjtöttek egy kis pénzt, sikerült bejutnom az egyetemre. Két évig jártam a jogi karra, aztán egy politikai tüntetést szerveztem az ártatlanul elítéltek mellett... Kicsaptak. Visszajöttem Loriába és sofőr lettem Juareznél, de a rendőrség állandóan figyeltet. Lehet, hogy az esti gyűlésen én buktattam le a barátaimat, akaratlanul is. A spiclik alighanem az én nyomomat követték...

Csak sejtettem, mit jelent a „spicli” szó. Lorenzo tovább mesélt. A nagy börtönökről, és a kényszermunkatáborokról. Az óceáni szigetbörtönökről, a rendőrség különleges osztagairól, amelyeket kizárólag a tüntetések szétverésére hoztak létre: ezek különös kegyetlenséggel szálltak szembe minden politikai természetű megmozdulással. A lassan az élet összes területét, minden társadalmi réteget átfogó besúgóhálózatról. A korrump vezetőkről. A helyi kiskirályok osztatlan és megingathatatlanak tetsző uralmáról...

Nem csodálkoztam különösebben. Eleget foglalkoztam a régi korokkal az egyetemen, ezzel a korszakkal meg különösen sokat. Ismertem a jövőt is – de nem vigasztalhattam meg Lorenzót azzal, hogy a nép sorsa hamarosan jobbra fordul. Pedig tudtam, hogy így lesz...

Ugyanakkor tudtam azt is: ha az ember „hátramegy” valamelyik régi korba, mindenütt ezer problémára lel. Nincsenek bajtalan korszakok. Mi ott a harmincegyedikben sem dicsekedhetünk, nekünk is van néhány bonyolult bajunk, például a bolygóközi és intergalaktikus utazások energiakérdése, a genetikai mutánsok és mixtánsok egyre égetőbb problémaköre, a... de sorolhatnám tovább, vég nélkül. Felesleges.

Nekünk végre kell hajtanunk a feladatot, ezért vagyunk itt. Mégis, Lorenzo csillogó fekete szemébe nézve arra gondoltam: kezdem megérteni Lipp Kilyost. Illetve jobban megérteném, mit tett – ha pozitív irányba ment volna. De egyelőre a jelek arra mutatnak, hogy a negatív utat választotta. Nem fényes szabadságeszményektől vezérelve jött ide, nem gáncs nélküli lovag akar lenni egy olyan korban, amikor az ember ezzel az életét kockáztatja – nem! A Voltranszkészülék több évszázaddal „hátrébb” az időben nem jelenthet semmi jót a régi kor embereinek, de az utókornak sem. És magának Lipp Kilyosnak sem. Hogy ne ússza meg szárazon ezt a súlyos időtörést, arról a GALPOL gondoskodik, rajtunk keresztül.

Baraxra néztem. Társam a csak rá jellemző képességgel állt a rácsnál: teljesen mozdulatlan volt. Ha megfeledkezett magáról, még pislogni is elfelejtett. Arra gondoltam: a teremben vajon hányan *érzik*, hogy mi egy másik világból jöttünk?...

Talán senki. A huszadik században a telepátia és az érzékeken kívüli kapcsolatátvitel más fajtái terén még rettentően primitívek voltak az emberek. Ezért aligha vehetik észre rajtunk, hogy... Szóval, semmi különöset nem láthatnak, nem érezhetnek. Mi ketten idegen testek voltunk itt, veszélyesebbek, mintha egy földön kívüli civilizáció kozmoszból jött idegen lényei lettünk volna. Mert – ellentétben az abszolút idegenekkel – mi pontosan ismertük ezeket az embereket, a lelküket, a testüket, a szokásaikat, a reakcióikat, sőt... a jövőjüket is. A jövő ismerete félelmetes fegyver.

Ha nem rendelkezünk volna fizikai erőfölénnyel, akkor is felülmúlhattuk volna őket minden pillanatban. Ez a tudat biztonságérzetet nyújtott – nekem. Baraxnak nem voltak ilyen gondolatai vagy aggodalmai – az ő számára ezek a problémák nem léteztek.

– ...De ennek hamarosan vége szakad – mondta tovább Lorenzo fojtott indulattal. – A Front már készülődik, és a nép is. Nincs már család, ahonnan legalább egy embert ne hurcoltak volna börtönbe... A hegyekben egyre több a partizán, és nincsenek is olyan rosszul felfegyverezve. A múlt héten már Bolivar közelében is megtámadtak egy katonai menetoszlopot. Ezen mit sem segíthet, ha a katonák időnként úgy tesznek, mintha visszavonulnának a kormányból, és egy civilt állítanak az ország élére. Mint most is. Az új elnök is csak olyan gazember, mint a régi volt.

A rendőrök újabb elfogottakat vezettek be: egy középkorú, festett arcú nő hangosan sírt, aztán a rácsot rázta. Barax végre megmozdult:

– Mikor szökünk? – kérdezte röviden.

– Van időnk – csillapítottam. – Ha igaz, amit a szakállas mond, a fővárosba visznek bennünket. Úgyis oda igyekszünk, nem? Hát megvárjuk, míg az egyenruhások maguk szállítanak oda bennünket. Legalább nem kell autót keresnünk.

Barax hallgatott. Logikai szempontból semmi kifogást sem emelhetett tervem ellen. Magam is éreztem, hogy nem jó helyen tartózkodunk. Amíg a rendőrök fogságában leszünk, nem tehetjük azt, amit akarunk. Vagyis a feladat végrehajtása késedelmet szenved. „Van időnk” – mondtam könnyedén, de ha eszembe jutott, hogy Kilyos minden órával közelebb kerülhet a végzetes időtöréshez – hát én is türelmetlenné váltam, akárcsak Barax.

Kora délután ismét mozgás támadt a fogda előterében. Két rendőr jókora alumínium tartályt hozott és piszkos tányérokba

valamilyen sötét folyadékot mertek.

A rabok egyenként a rácshoz járultak. Egy kis nyíláson átvették a tányért és egy-egy szögletes, barna tárgyat. Barax és én is megkaptuk az adagunkat.

– Mi ez? – kérdeztem a tányért szemlélve. Azt sejtettem, hogy étel lehet, de a külseje egyáltalán nem ébresztett bizalmat.

– Leves és kenyér. – Lorenzo jóízűen falatozni kezdett. A kenyérnek nevezett tésztaféleségből jókora darabokat tört. Baraxra néztem – csak állt és tartotta a tányért.

Megkóstoltam a levest, pocskék volt. A kenyér ellenben ehetőnek bizonyult, hát elfogyasztottam. Aztán meghitt mozdulattal vettem el Baraxtól az ő kenyérét és azt is megettem. Lorenzo közben végzett a levessel és nyugtalanul körülnézett. Láttam, hogy még éhes.

– Edd meg a barátom levesét – intettem.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Lorenzo Baraxtól.

– Fogyókúrázom – felelte Barax. Nem is tudtam, hogy ilyen humora van... Lorenzo némi csodálkozással ugyan, de gyorsan bekanalazta a másik adagot, és rögtön jobb kedvre derült.

– Rendes fickók vagytok. Ezt nem felejttem el nektek.

A mondat különösebben nem hatott meg. Más foglalkoztatott ismét: az idő múlása. Reggeli letartóztatásunk óta órák teltek el, és semmi sem történt. Már aggódtam, hogy elfeledkeztek rólunk, amikor...

Felpattant az ajtó, és néhány rendőr jött be. A hadnagy most nem a disznószemű volt, hanem egy sovány, bajuszos, keskeny arcú férfi, akit eddig még nem láttunk. A rácson keresztül ránk mutatott:

– Maga... és maga! Meg maga!

A harmadik Lorenzo volt.

– Jöjjenek ki!

Nyikorogva nyílott a rácsajtó. Barax fesztelenül beszélt hozzám, hiszen szavunkat senki sem érthette:

– Adj parancsot, Roy, és lecsapom őket...

– Kuss! Ne pofázz! – üvöltötte a tiszt. Már ott állt Barax előtt, hadonászott és közelről, fenyegetően nézett társam arcába.

Azt hiszem, Barax gázzal csinálta. Igen kis mennyiséget fújhatott a tiszt arcába.

A gáz színtelen és szagtalan volt, a bajuszos tiszt maga sem vette észre, mikor szívta be az adagot. Tíz másodperc sem telt el és lecsukódtak a szemei, kénytelen volt a falhoz támaszkodni...

Barax mozdulatlan arccal lépett odébb, és beállt a sorba. A foglyok és a rendőrök értetlenül szemléltek a tisztet. Az akkor már aludt, méghozzá hangos hortyogással szedte a levegőt. Mielőtt a legközelebb álló embere elkaphatta volna, már lecsúszott a fal tövébe. A rendőrök gyorsan odaugrottak, feltámogatták, vizet locsoltak az arcába, élesztgették. Végre saját lábára állt, de úgy kellett vezetni, és a szemét sem nyitotta ki. Elvitték az egyik irodába; az üvegfalon át láttam, hogy szétgombolják a mellén az inget és legyezik az arcát. Nyilván szívbajra gyanakodtak...

Jött egy másik tiszt. Az egyik rendőr puskatussal meglökött:

– Lódulj, előre!

Végimentünk a folyosón. A szűk falak között visszhangoztak a rendőrök csizmás léptei. Aztán megálltunk egy hűvös előtérben. A nyitott ajtón át láttam, hogy az udvaron egy zárt teherautó várakozik. Biztosan ezzel visznek minket a fővárosba. A rendőrök ismét megbilincseltek bennünket. Barax közömbösen nyújtotta a csuklóit, engem viszont elrémisztett kissé a fémpercek hideg érintése. Lorenzo gyűlölködve pillantott a fegyveresekre.

Amint így várakoztunk, egyszer csak Barax oldalba bökött:

– Nézz csak arra a falra, Roy!

Odanéztem, és elállt a lélegzetem. Színes papírkoszorúk között nagyméretű, téglalap alakú fényképről nézett le egy arc.

– Lorenzo, ki az az ember? – kérdeztem, és hallottam: reszket a hangom. A rendőrök most nem figyeltek ránk.

Lorenzo is a falra pillantott, és azonnal elfordította a fejét:

– Hogy dögölne meg... Gallego Ramirez, az új diktátor.

Mélyeket lélegeztem, hogy magamhoz térjek. Hát igen, ez tényleg erős ütés volt. Mert a fénykép – efelől semmi kétségünk sem lehetett – Lipp Kilyost ábrázolta.